

[Indenrigsministeren]

området, de opgaver, der er enighed om at løse. Det må først og fremmest være opgaven med den kollektive trafik at se på, hvordan den skal samordnes i hovedstadsområdet, og der skal tages stilling til, hvordan regionplanlægningen tilrettelægges. Den øvrige sektorplanlægning kan efter min mening umiddelbart lægges ud til kommuner og amter i området.

Regeringen har derfor allerede igangsat arbejdet med forslag til nedlæggelse af Hovedstadsrådet, men regeringen må nøjes med at udtrykke principiel enighed og bebude et lovforslag til efteråret, når det nødvendige arbejde med forslag til omlægning og nye strukturer er tilendebragt.

Den samme principelle enighed kan regeringen ikke tilkendegive om lovforslag nr. L 232, altså forslaget om at nedlægge amtskommunerne. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at Fremskridtpartiet ønsker en vidtgående centralisering. Det er nævnt, at partiet var modstander af særfororgens udlægning fra staten til amtskommunerne, og at der ønskes en tilbagesførsel heraf. Desuden ønsker Fremskridtpartiet, at alle offentlige gymnasier skal være statslige, og at sygehusene skal under statens overordnede ledelse. Regeringen ønsker derimod decentralisering.

Det er imidlertid vigtigt, at man til stadighed er opmærksom på, at opgavefordelingen mellem stat, amter og kommuner og mellem den offentlige og den private sektor er hensigtsmæssig, og at det sikres, at det er en dynamisk, vedvarende proces at tilpasse opgaverne bedst muligt. Staten skal ikke løse de opgaver, som udmærket kan afgøres af amterne, og amterne skal ikke afgøre de opgaver, som lige så godt kan løses af kommunerne.

Vi ønsker samtidig at sikre, at det offentlige system fungerer så effektivt som muligt. Vi er derfor meget optaget af at gøre det amtskommunale område mere styrbart. Derfor agter regeringen at gennemføre en meget stor del af de mange forslag, der fra statslig og amtskommunal side er lagt frem i det såkaldte Lotzudvalg.

Desuden agter regeringen nøje at følge arbejdet i frikommunerne ved at gøre det amtskommunale område mere styrbart. I den forbindelse vil jeg gerne nævne arbejdet med den såkaldte entreprenørmodel. Denne giver mulighed for at lægge kompetence og økonomisk ansvar ud til primærkommunerne uden at svække stor-

driftsfordelene ved samlede opgaveløsninger. Et eksempel herpå har vi i frikommuneforsøget i Nordjyllands Amt, hvor kommunerne betaler for de færdigbehandlede på sygehusene.

Kommunerne bør løse så mange offentlige opgaver som muligt, så amtskommuner kun inddrages, når det er nødvendigt, det vil sige i det omfang, hvor kommunerne ikke kan løse opgaverne. Amtskommunerne varetager fortsat en række offentlige opgaver, som skal løses, og som ikke umiddelbart kan udlægges til kommunerne. En nedlægning af amtskommunerne vil derfor – som påpeget af Fremskridtpartiet – føre til en centralisering, og regeringen kan derfor ikke gå ind for lovforslaget.

Ej heller lovforslag nr. L 233 om nedlæggelse af statsamterne kan regeringen gå ind for. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at Fremskridtpartiet foreslår opgaverne behandlet andre steder. Fremskridtpartiet synes således at være enig i, at de opgaver, som statsamterne i dag varetager, fortsat skal varetages. Spørgsmålet er derfor, hvor opgaverne varetages bedst.

Folketinget har tidligere drøftet placeringen af statsamternes opgaver. I 1980 blev statsamternes fremtid drøftet her i Folketinget på grundlag af en redegørelse fra den daværende indenrigsminister. Der var dengang tilslutning til at opretholde statsamterne i det væsentlige med de hidtidige opgaver. I 1985 behandlede vi i Folketinget et beslutningsforslag fra Fremskridtpartiet, som pålagde regeringen at fremsætte lovforslag om bl.a. statsamternes nedlæggelse pr. den 1. januar 1987. Også ved den lejlighed blev der af et flertal af partier givet udtryk for, at statsamterne løser deres opgaver på tilfredsstillende måde, og at der derfor ikke var saglig begrundelse for at ændre på opgavernes placering.

Der foregår til stadighed i regeringen overvejelser om, hvor og hvordan de offentlige opgaver bedst løses. Dette gælder også statsamternes opgaver. Men det har efter min opfattelse ikke været muligt hidtil at pege på bedre eller billigere måder at få udført statsamternes opgaver på.

Det er i lovforslagets bemærkninger nævnt, at de familieretlige sager bør afgøres af byretterne. Vedrørende dette spørgsmål vil jeg gerne henvise til den daværende indenrigsministers bemærkninger i redegørelsen i 1980, nemlig at